

Николай Пеняшки

Невероятна история

Пътят за службата минаваше край икономическия университет. Минавайки край него, често се заглеждах по красивите студентки – бъдещето младо поколение на нацията ни. Сърцето ми тръпнеше от желанието да обладая някоя красавица. Очите ми бяха като ренген и си ги представях в натурален вид.

Стройните им фигури ме пленяваха, а сърцето ми работеше на бързи обороти като бутало на автомобилен двигател. Желаях възможно най-красивата да захапне въдицата. В повечето случаи погледът ми се спираше на една красива и не много висока брюнетка, която окрасяваше душата ми... За мен бе по-красива от Афродита.

Понякога минавах по-рано и заставах на подходящото място. Чаках да мине, за да я видя, и тогава отивах на работа.

За мен най-важното бе да измисля ситуация как да се запозная с тази красива сърна, да привлече не само вниманието, но и любовта ѝ. Задачата, която бях си поставил, бе трудна за осъществяване, но не и невъзможна.

В края на работния ден минах през центъра, с намерението да се отбия в редовното си кафене, да изпия едно питие и да помисля какво да направя относно владетелката на душата ми. Тази вечер непременно трябваше да измисля вариант не само да я впечатля, но и да мисли за мен. Въпреки че не я познавах от многото нелегални срещи, бях вече влюбен до полуца... С нетърпение очаквах изгодния момент за явната ми среща с красавицата...

Цяла нощ не можах да спя, мислейки за нея. Мислех си дали наистина съм влюбен или загубен! Май аз бях ухапал въдицата, а не тя?!

Както винаги като щъркел бях кацнал пред университета по-рано, за да я видя, и да изпълня мисията си, с букет рози в ръка. Сгодният момент наближи и тръгнах към нея. Някакъв едър, млад циганин и налетя, издърпа дамската ѝ чанта и хукна. Изтървах цветята в краката ѝ и изтърчах след него. Настигнах мангала, съборих го на земята, извих ръката му и изтръгнах чантата. Подадох я на изплашената красавица.

– Заповядайте! – казах запъхтян, дишайки дълбоко, гледайки я в очите, чакайки отговора ѝ.

– Благодаря Ви ...!

– Виктор се казвам! – подадох цветята – Няма защо!

Бяхме толкова близо един до друг и имах чувството, че очите ни се прегръщаха...! Тези очи като на сърна ме плениха още повече и кацнаха на празното място в съзнанието ми. Чувствах, че не знаех какво да кажа...

– Как да ви се отблагодаря? – попита тя, след като се поуспокои.

– Извинявам се, но трябва да отивам на работа! – отговорих, без да се усетя какво искам.

– Привечер ще ме чакате ли към шест часа пред университета? Държа на това! Венета се казвам – подаде нежната си ръка.

Поех я, приближих устните си към кадифената ѝ кожа.

– Изключително ми е приятно! – казах, като наново потънах в дълбините на очите ѝ.

Какво ли щеше да се случи оттук насетне само съдбата би могла да покаже? В мен се събуди невероятното...

КРАЙ

© 2008 Николай Пеняшки

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8804>]